

H. L. Smithová

Pollyannine

poklady

Pollyannine

pohlady

H. L. Smithová

Pollyannine

poklady

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

Americký originál
Pollyanna's Jewels:

© 1925 by H. L. Smith

Vydavateľ:

First edition publisher: L. C. Page & Company.
Copyright in Great Britain, the British
Dominions and Possessions.
All rights reserved.

Slovenské vydanie:

© 2025 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie byť
reprodukováaná, uložená do informačných
systémov ani inak rozširovaná (elektronicky
alebo mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zuzana Vengliková

Jazyková korektúra:

Zuzana Guričanová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Ilustrácie:

Katarína Sojková

Obálka:

Mária Melicherčíková

Grafická úprava:

Eudmila Králiková

Tlač:

Tlačiareň HEIDY, s. r. o.

Prvé vydanie:

ISBN 978-80-8300-015-5

Prvá kapitola

Keď bolo po najhoršom

Keď bol nábytok naskladaný do debien, porcelán zabalený v súdkoch od cukru, obrazy naukladané v škatuliach od potravín najrozličnejších veľkostí a vypratá-
ný dom pripomínal holú kostru, Pollyanna sa uistovala, že to najhoršie už má za sebou. To isté si povedala aj na druhý deň, keď sa nasťahovali do nového domu; keď bol pre bari-
kády nábytku presun z izby do izby rovnako pozoruhodným výkonom ako Napoleonov prechod cez Alpy; keď sa ukázalo, že muži zo sťahovacej firmy vyniesli všetko kuchynské náči-
nie na druhé poschodie; a keď sa posteľe, na ktorých mali spať, o šiestej večer ešte stále opierali o stenu ako podguráže-
né. A teraz, o dvadsať hodín neskôr, sa utešovala myšlienkou, že zajtra to už bude lepšie.

Treba však uznať, že za dvadsať hodín sa toho stihlo naozaj veľa. Posteľe stáli na holých podlahách hrdo a vzpriamene – zrejme aby ututlali spomienku na svoje nedávne neprístopné

správanie. Stoličky, vyslobodené z tesných debien, postávali v hlúčikoch, akoby sa jedna druhej spytovali, ako dlho to ešte celé potrvá. Riad ležal v príborníku a všetok voľný priestor v kuchyni zaberali hrnce a panvice. V pivnici medzitým rýchlo rástla veľká hromada potenciálneho dreva na podpaľovanie.

Jimmy sa mal na novom pracovisku hlásiť až v pondelok, a tak sa so svojou príznačnou energickosťou pustil do upratovania. Bola to, samozrejme, obrovská pomoc, čo si Pollyanna veľmi vážila, aj keď by ju potešilo, keby Jimmy sem-tam prejavil trochu viac iniciatívy pri hľadaní vecí. Bez akéhokoľvek zveličovania mala dojem, že polovicu času trávi hľadaním niečoho, čo potrebuje.

„Pollyanna!“ Jeho zvolanie ju zastihlo na najvyššom stupienku rebríka, keď odkladala poháre marmelády na vysokú policu ďaleko z dosahu Jamesa juniora. „Pollyanna, kde, dočerta, je kladivo?“

„Kladivo? Myslím, že pred chvíľou ležalo na klavíri.“

„Už tam nie je. Je naozaj zvláštne,“ vyhlásil Jimmy dôrazne, „ako veci v tomto dome miznú. Človek by toho stihol dvakrát viac, keby nemusel toľko času tráviť ich hľadaním.“

Pollyanna zliezla z rebríka a šla manželovi na pomoc. Niekedy sa zdalo, že na Jimmyho teórii, že kladivá a iné náradie sa jednoducho poberie a schová, len čo sa mu človek otočí chrbtom, je kus pravdy. Desať minút márne pátrali po kladive a potom ho Pollyanna našla úplnou náhodou. Všimla si, že uprostred chodby stoja Juniorove gumáky, akoby sa chystali kamsi na výlet. Keď ich zdvihla, že ich odloží, zistila, že

jedna čižma je podozrivo ťažká. Vďaka bohatým skúsenostiam s podobnými záhadami ju teda vôbec neprekvapilo, že sa v nej ukrýva kladivo.

„No toto!“ Jimmyho tón naznačoval, že túto hádanku treba okamžite vyriešiť. „Ako sa tam dostalo?“

„Nuž asi...“

„Boli deti dolu? To vyzerá na Juniorov kúsok.“

„Nie. Nancy je s nimi na poschodí a dvere sú zatvorené.“

„Ale niekto to musel urobiť, Pollyanna,“ skonštatoval Jimmy veľmi vážne. „Prisahám, že ja som to nebol, a je jasné, že kladivo nemohlo samo zoskočiť z klavíra a schovať sa do čižmy.“

„Možno si ho položil na tú hromadu vankúšov z pohovky, Jimmy. Vieš, aké sú klzké. A topánka stála zhodou okolností práve tam, kam sa kladivo zošmyklo.“

Jimmy si vzal dolapené kladivo bez slova, ale tvrdohlavo pritom krútil hlavou, zrejme chcel naznačiť, že takéto vysvetlenie by niekoho možno uspokojilo, zato jemu ani zďaleka nestačí. Pollyanna zatiaľ vyniesla gumáky na poschodie a za trest ich zavrela do šatníka. A potom, hoci vedela, že nemá času nazvyš, dovolila si nazrieť do obýpacej izby premenenej na detskú izbu, kde na deti dozerala Nancy.

Nancin manžel Timothy zomrel náhle asi pred rokom a deň po jeho pohrebe Nancy sama navrhla, že svoj dom predá a príde žiť k Pollyanne.

„Nikdy som nemala deti, pani Pollyanna, ale keby som ich mala, sotva by som ich ľúbila viac ako vás. A keď vidím, ako sa dnes správajú slúžky, ako všetkým plytvajú, čo je skoro to isté ako krádež, a čo stvárajú, sotva sa im otočíte chrbtom... povedala som si, že budem pokojnejšia, keď si zbalím veci a prídem k vám pracovať.“

„Ach, Nancy,“ zvolala Pollyanna a vzala jej zrobenú ruku do dlaní, „samozrejme, že by bolo úžasné, keby ste k nám prišli, ale musíte v prvom rade myslieť na seba! V rodine s malými deťmi je práce vyše hlavy. Viem, že Timothy vám niečo zanechal, takže nie ste nútená toľko pracovať.“

„To asi nie som, no myslím, že tvrdá práca bude na môj smútok najlepším liekom. A okrem toho pracovať pre vás a vašu rodinu, pani Pollyanna, nie je ako pracovať za peniaze, namojdušu nie.“

„Nancy, uvedomujete si, že by to znamenalo odísť z Beldingsvillu? Ste si istá, že to chcete?“

Nancy sa smutne usmiala. „Myslím, že jediné, čo pre mňa v Beldingsville malo nejakú hodnotu, bol môj domček, a teraz, keď tu už Timothy nie je, mi pripadá len ako zhluk izieb s niekoľkými kusmi nábytku. Ak budem môcť byť s vami, pani Pollyanna, s pánom Jimmym a deťmi, Beldingsville mi chýbať nebude.“

A tak táto verná pomocníčka, ktorá vzala na seba záujmy a povinnosti člena rodiny, už rok uľahčovala Pollyannine bremená. Toto spolužitie malo, pravdaže, aj určité tienisté stránky. Nancy sa v snahe chrániť Pollyannu pred nepoctivými praktikami mestských obchodníkov púšťala do hádok s predajcami ľadu, mliekarmi, mäsiarmi a predavačmi potravín a bolo ťažké udržať si práčku, pretože Nancy sa zvykla o kvalite a kvantite jej práce vyjadrovať pomerne nelichotivo. Napriek tomu všetkému v Pollyanne vyvolávala Nancina prítomnosť príjemný pocit bezpečia.

Pollyanna stála chvíľu pri dverách detskej izby a počúvala štebotavé hlásky, ktoré sa ozývali znútra. Ráno usúdila, že ak starostlivosť o deti zveria jednej osobe, ušetrí im to čas. Potom ako Junior prepadol cez debnu a udral si hlavu a malá Pollyanna sa vyšťverala na samý vrchol rebríka a zvolala: „Pozrite, ako letím,“ a potom ako na okamih zavládla mučivá neistota, či malá neprehltla pripínáčik, sa Pollyanna, Jimmy a Nancy zbehli z rôznych kútov domu a niekoľko minút sa uisťovali, že sa nič vážne nestalo.

Už len z dôvodu úspory času, nehovoriac o šetrení nervov, sa oplatilo deti zavrieť do jednej miestnosti a určiť im dozor. Pollyanna mala svoju šichtu už za sebou, teraz bol rad na

Nancy. Tá si pohodlne hovala v hojdacom kresle, dávala pozor na dve neposedné ratolesti a zašívava škaredú dieru na Juniorových nohaviciach, ktorú mu spôsobil klinec trčiaci z prepravnej debny.

Keď do miestnosti vstúpila mama, deti nechali hračky hračkami a nadšene skríkli. Dokonca i maličká, ktorá si ešte neosvojila zložité umenie chôdze, sa postavila na vratké nožičky, pridržiavala sa detskej ohrádky a rozkošne sa usmievala.

Pollyanna sa Jimmymu viackrát zdôverila s tým, že keby sa niekomu podarilo deti zaujať natoľko, že by po jej príchode neboli vo vytržení, príšerne by naňho žiarlila. Tentoraz sa však nemala na čo sťažovať. Junior ju chytil za jednu ruku, jeho mladšia sestra za druhú a na opačnom konci miestnosti maličká radostne džavotala a ukazovala dva drobné zúbky, na ktoré bola nesmierne hrdá.

„Toto je moja ruka!“ zvolal Junior, pritisol si matkine prsty na srdce a hodil po sestre šibalský pohľad.

„Aj ja mám juku a na tejto je pjeť.“

„No ale touto potriasa rukou druhým a... dáva nám na zadok.“

U Juniora sa istý čas prejavovala obvyklá detská pochybnosť, ktorú ruku má podať na pozdrav, ale odkedy sa to naučil, využil každú príležitosť popýšiť sa svojimi vedomosťami.

Keď sa matka posadila a vzala malú na ruky, Junior sa znepokojene spýtal: „Môže už Nancy ísť, mami, a zostaneš tu s nami ty?“

„Ešte nie. Mám ešte prácu.“

„Ale už si dlho preč.“

„Ani zďaleka nie dosť dlho,“ namietla rázne Pollyanna.
„Len som sa na chvíľu zastavila, aby som sa presvedčila, či ste dobrí.“

To bol signál pre Nancy, ktorá po chvíli premýšľania odpovedala: „No, skôr takí strední, pani Pollyanna. Junior pred chvíľou poľahal Judy za vlasy.“

Pollyanninu dcéru, ktorá sa po mame volala Pollyanna, nikto nevolal týmto menom. Junior proti tomu už v útlom veku namietal, že jeho „žúbky“ sú príliš malé na také dlhé slovo. Aj ostatným sa zdalo jednoduchšie oslovovať nový prírastok do rodiny „srdiečko“ a „drobček“ a inými menami (či skôr zvukmi), ktoré by bolo ťažké dať na papier. Potom raz prišla na návštevu Judith Thayerová (ako vždy iba na skok) a naoko sa sťažovala, že dieťa nepomenovali po nej. Začala ho teda volať Judy, čo si malý Junior rýchlo osvojil. Na prezývkach je niečo zvláštne nákazlivé; zatiaľ čo Pollyanna s Jimmym čakali, kým Junior na to meno zabudne, nevedomky ho sami začali používať. A tak bolo nateraz dievčatko pre všetkých Judy, akoby toto meno bolo dostalo pri krste.

„Ťahal Judy za vlasy?!“ zopakovala Pollyanna šokovane.
„Och, Junior, myslela som si, že dnes mame pomôžeš tým, že budeš dobrý.“

„Ale ja som to urobil, aby som ti pomohol, mami,“ vysvetlil Junior náhlivo. „Chcel som jej vyrovnať vlasy, aby sa ľahšie rozčesávali.“

„Lenže to by mame zlomilo srdce, vieš?“ povedala Pollyanna a nežne položila dlaň na Judinu kučeravú hlávku. Mnohé matky sa dočkajú naplnenia vlastných snov na svojich deťoch; zo žiarivých čiernych kučier, ktoré si Pollyanna žela-
la mať aspoň v nebi, sa napokon mohla tešiť už tu na zemi, hoci nezdobili jej hlavu, ale hlávku jej dcérky.

To však ešte nebol koniec Nancinho hlásenia. „Myslím, že Judy sa trochu cnie za domovom. Pred chvíľou povedala, že chce ísť domov, a keď som jej povedala, že tu sme doma, rozplakala sa.“

„Ale, zlatíčko!“ Pollyanna si vyslobodila jednu ruku a pritiahla si dievčatko k sebe. „Snáď by si sa nechcela vrátiť tam, kde sme bývali predtým, a nechať tu ocka, mamu, brata, sestričku a Nancy samých?“

Judy sa tvárila nerozhodne. „N-n-nie,“ odvetila napokon. „Ale mne sa nepáčia domy, ktojé nemajú šaty.“

Pollyanna sa obzrela po neútulnej miestnosti s holými stenami. „Viem, zlatíčko, no snažíme sa obliecť ho čo najrýchlejšie. Uvidíš, zanedlho bude tento dom našim milovaným domovom.“

Zdola sa ozval Jimmyho zúfalý hlas: „Pollyanna, nájde sa v tomto dome niečo také ako metla?“

„Ale pravdaže, a hneď niekoľko.“

„Tak príď, prosím ťa, dolu a nájdi mi aspoň jednu. Už som všetko prehľadal. Pri vešaní obrazu sa uvoľnili skrutky a teraz sú všade úlomky skla.“

„Idem!“ zavolala veselo. Pobožkala maličkú a vrátila ju do ohrádky. Potom vykročila k dverám, ale na okamih sa ešte musela zastaviť, aby odpovedala na jednu z Juniorových otázok. Chlapec vedel z ničoho nič vyrukovať s prekvapivou otázkou, ktorou človeka dostal do úzkych.

„Mami, vydržal by Boh stáť v uragáne?“

Pollyanna sa cestou dolu schodmi smiala. Patrila medzi tú hŕstku mladých mamičiek, ktoré sú iba zriedka také zaneprázdnené, aby si nenašli chvíľku pre svoje deti dokonca aj v taký deň, keď sa o stenu opierajú nerozvešané obrazy, v kútoch sa vŕšia hromady kníh a detská stolička stoná pod vrstvou kobercov. Päť minút s deťmi ju občerstvilo a nabilo novou energiou, s ktorou sa následne mohla vrhnúť do súboja s neporiadkom.

Našla pre Jimmyho metlu i lopatku na smeti a zopakovala mu Juniorovu najnovšiu otázku. So smiechom sa pustil do zametania sklených črepov.

„Pred týždňom či dvoma, keď bola tá silná búrka, sa ma opýtal, prečo Boh musí robiť taký rámus, keď chce, aby pršalo. Niežeby som sa chválil, ale ver mi, Pollyanna, máme neuveriteľne bystré deti. Kedysi som starého dobrého Watsona ľutoval. Pamätáš si Watsona, však? Prišiel do práce a rozprával nám múdre výroky svojich detí, ktorými všetkých na smrť nudil. Človek nechápe, kam niektorí chodia na to, že majú mimoriadne deti.“

Pollyanna sa nenápadne zohla do prázdnej debny, aby zakryla úsmev. „Myslím si, že všetkým rodičom sa ich deti zdajú výnimočné,“ povedala z útrobu debny.

„Asi áno, ale keby niektoré z našich detí bolo také hlúpe ako Watsonove deti, myslím, že by som si to všimol. My si v tomto ohľade, chvalabohu, nemusíme robiť starosti. Kam si vravela, že pôjde táto polička na knihy?“

Pollyanna videla, že mu vôbec nenapadlo, že tou poznámkou mierila naňho, a ľúbila ho o to viac.

S prácami sa rozhodli skončiť, keď už bolo dávno po ich zvyčajnej večierke. Deti už niekoľko hodín spali a Nancy sa tiež podriadila Pollyanninmu prísnemu príkazu a pred nejakou chvíľou sa odobrala do svojej izby na druhom poschodí. Väčšina nábytku už stála na svojom mieste, poličky na knihy sa čiastočne zaplnili a na stenách viselo niekoľko obrazov. Pollyanna mala pod očami tmavé kruhy a z izby do izby ťahala za sebou unavené nohy. Dokonca aj Jimmy vyhlásil, že niekoľko ďalších takýchto dní by ho položilo.

Pollyanna zaspala dve minúty nato, ako položila hlavu na vankúš; ale napriek slastnej vlne ospalosti, ktorá ju zaplavila, sa s vypätím všetkých síl ešte raz vynorila nad hladinu a povedala: „Vieš čo, drahý? Môžeme byť aspoň radi, že to najhoršie máme za sebou.“

Druhá kapitola

Susedia

Ich nový dom stál v novovzniknutej štvrti na predmestí Bostonu. Všetko v ňom bolo také lesklé, nablýskané a moderné, až sa zdalo, že vyrástol v priebehu jedinej noci ako huba. Všetky domy na Elsinore Terrace mali raňajkový kútik so vstavanou lavicou a maľovka bola taká čerstvá, že keď sa niekto dotkol steny, inštinktívne sa pozrel na prsty, či mu na nich nezostala farba. Trávniky boli ešte novšie ako domy a podobne ako všetky bábätká si vyžadovali veľkú starostlivosť. Stromy vysadené v pravidelných odstupoch pozdĺž chodníka, jeden pred každým domom, boli ešte príliš mladé na to, aby sa od nich dalo očakávať niečo viac než len prísľub tieňa raz v budúcnosti.

Pollyanna čoskoro zistila, že väčšinu domov obsadili mladé rodiny. Keď sa na ulici objavili všetky deti naraz, vyzeralo to, akoby sa práve skončila škola alebo skôr škôlka. Juniora a Judy nadchlo, že majú nablízku toľko kamarátov,

ale nadšenie ich matky malo svoje rezervy. Pollyanna nemala v úmysle vychovávať svoje deti v izolácii. Spoločnosť rovesníkov a bežný kontakt s okolitým svetom považovala za nevyhnutnú súčasť výchovy. Avšak to, že niekto býva v susednom dome, ešte neznamená, že je vhodným spoločníkom. Na druhej strane si však uvedomovala, že vzťahom s najbližšími susedmi sa skrátka nedá vyhnúť.

Zhodou okolností mali susedia z oboch strán deti. Pollyanna ich pozorovaním získala značné množstvo informácií o ich matkách ešte skôr, než niektorú z nich vôbec stretla.

Malý Jack Warner, ktorého nejaký malý vtipkár z ulice premenoval na Jacka Hornera, postavičku z detskej rýmovačky, a ktorého sotvakto volal ináč, pôsobil až podozrivo ako zo škatulky. Oblečenie mal vždy čisté a uhladené a tvár i ruky bez jedinej škvrnky, takže Pollyanna si bola istá, že ho matka aspoň raz za polhodinu volá dnu, aby ho dôkladne poumývala.

V dome z druhej strany bývali Huntovci. Pollyanne chvíľu trvalo, kým zistila, koľko ich je, keďže ich dvor sa vždy hemžil deťmi. Keby vychádzala len z nepriamych dôkazov, odhadovala by počet mladých Huntovcov na desať až dvadsať. Časom zistila, že je ich päť. Kvalitu výchovy pani Huntovej naznačoval krátky prejav, ktorý k Pollyanne doliehal zo zadných dverí alebo z okna na poschodí s únavnou pravidelnosťou.

„Deti, prestaňte! Okamžite s tým prestaňte! Keď príde váš otec, poviem mu, ako ste sa správali, a on si vás už vezme do parády.“

„Pekná vyhliadka pre chudáka Hunta, čo povieš?“ vzdychol si Jimmy, keď mu Pollyanna opísala výchovnú metódu

pani Huntovej. „Ak Huntová dodrží, čím sa deťom zastrája, jej manžel musí mať naozaj pokojné a príjemné večery. A len si predstav, ako sa jeho deti tešia, až sa vráti domov! Ja nemám v úmysle vyháňať sa svojmu podielu na výchove,“ vyhlásil Jimmy a prešiel od irónie k hlbokoj vážnosti, „ale ani za svet by som nechcel, aby sa na mňa moje deti pozerali ako na policajta.“

Pollyanna sa ako s prvou spomedzi svojich nových susedov zoznámila s pani McGillovou, ktorej dvor susedil s ich dvorom. Keď raz zrána vyšla vyvesiť na slniečko detskú bielizeň, spoza živého plota ju oslovil príjemný hlas.

„Využijem príležitosť a predstavím sa vám,“ povedal hlas. „Som vaša nová susedka pani McGillová.“

Pollyanna položila kôš s bielizňou na trávku, podišla k plotu a natiahla ruku. „Ja som pani Pendletonová,“ usmiala sa.

„Rada vás spoznávam, pani Pendletonová, aj keď ruku vám radšej nepodám. Vráta som sa v kvetinových záhonoch a mám príšerne špinavé ruky.“

„A moje sú zasa mokré,“ zasmiala sa Pollyanna. „Keby sme si nimi potriasli, bola by z toho blatová tortička.“

„Nezdravia sa niektoré orientálne národy tak, že si potrasú vlastnou rukou a nie toho druhého?“ spýtala sa pani McGillová. Jednou rukou elegantne zovrela prsty druhej, zašpinené od zeme, a pokračovala: „Viem, že ste sa len nedávno našťahovali a dom máte zrejme ešte hore nohami, ale nepotešila by vás malá kyticčka?“

Pollyanna sa na ňu rozžiarene usmiala. „Kvety ma vždy potešia.“

„Tak vám ich niekoľko narežem, kým повеšíate bielizeň. A v lete sa s vami podelím o to, čo vypestujem, keďže vy ste už nestihli nič posiať.“

„Aspoň sa mám na čo vyhovoriť,“ vysvetlila Pollyanna. „Beztak si nie som istá, či to o rok bude lepšie. Záhradníčenie nám veľmi nejde,“ pokračovala zničene. „Deti vždy zabudnú, že sme niečo vysiali, a záhony pošliapu hneď, ako na nich začne niečo rásť – ak teda vôbec niečo začne, lebo Juniora tak zaujíma, čo sa deje so semenkami, že ich zvykne vykopať aj dvakrát za deň. Môžeme si gratulovať, že nám rastie aspoň tráva.“

„S tým nemám problém,“ odvetila pani McGillová. „Keďže nemám deti, môžem všetok čas venovať kvetom, hudbe a ostatným veciam, ktoré ma zaujímajú – najmä odkedy som prišla o manžela.“

Neprestala sa usmievať, no v jej pôvabnom hlase zaznel bolestný tón a Pollyanna jej venovala súcitný pohľad. Žena bola od nej staršia, mala čosi vyše štyridsať, bola pomerne pekná a každý jej pohyb vyžaroval istú účelnosť. Pollyanna si bola okamžite istá, že pani McGillová bude veľmi príjemná suseda.

„Spievate, však?“ spýtala sa skôr preto, aby rozhovor natiahla, než zo zvedavosti.

„Áno, pravidelne. V kostolnom spevokole.“

„Dúfam, že cvičíte pri otvorenom okne.“

„Vy budete veľmi príjemná susedka,“ rozosmiala sa pani McGillová. „Tušila som, že si vás obľúbim, a teraz sa mi to potvrdilo. Ale už vás nebudem zdržovať, určite máte práce vyše hlavy.“

A keď Pollyanna zavesila na šnúru drobné šatočky, čakala ju veľká kytica kvetov.

„Priateľskejšiu štvrť si ani nedokážem predstaviť,“ vysvetľovala večer Jimmymu. „Nie je ťažké s niekým sa tu zoznámiť, pretože keď si niektoré dieťa ublíži a začne plakať, všetky matky sa vyhrnú von zo strachu, že je to ich dieťa, a keď sa to vyrieši, zostaneme na ulici a dáme sa do reči. Všetky sú veľmi priateľské. Pamätáš si na tú zimu, ktorú som ako malá strávil u tety Ruth?“

Jimmy mlčky prikývol. Hoci v nasledujúcich rokoch na kadečo zabudol, tú zimu si dobre pamätal.

„Vieš, teta Ruth sa mi snažila vštepiť, že Bostončania sú veľmi rezervovaní. Asi ma to dosť poznačilo, pretože keď si mi oznámil, že sa budeme sťahovať do Bostonu, znervóznela som. Bála som sa, že naši noví susedia budú neprístupní.“

„Trúfam si povedať, že len málokto z našich susedov sú čistokrvní Bostončania – podobne ako my,“ odpovedal Jimmy. „Kultúry sa v tejto chaotickej dobe v mestách miešajú. A čo sa týka tety Ruth, je to síce veľmi milá žena, ale ona by za rezervovaných považovala ľudí z ktoréhokoľvek iného kúta zeme,“ dodal s úsmevom.

„Asi máš pravdu, sama je vždy taká uhladená. Ja som sa o to aj snažila, no nikdy sa mi nepodarilo dosiahnuť aspoň akú-takú uhladenosť. Vzhľadom na moju povahu,“ uzavrela Pollyanna so spokojným povzdychom, „mám šťastie, že sú ľudia na Elsinore Terrace takí priateľskí.“

Čoskoro však zistila, že ich priateľskosť má svoje medze. Asi o týždeň nato dovolila Juniorovi ísť sa hrať na dvor

k Jackovi Hornerovi, ktorému práve postavili hojdačku. Postupne sa k nim pridali ďalšie deti zo susedstva vrátane štyroch z piatich Huntovcov, takže zakrátko vládla na dvore taká bujará zábava, že Pollyanna považovala za múdre pozrieť sa na ňu zblízka.

Deti síce robili hluk, ale hrali sa celkom družne. Keď sa Pollyanna ubezpečila, že sa nemusí postaviť do roly tej, čo kazí zábavu, chvíľu ich ešte s radosťou pozorovala. Vtom si všimla nového hosťa, ktorého zrejme rovnako ako ju prilákala hlučná vrava. Nepamätala si, že by bola chlapca už niekedy predtým videla. Bol nápadne dobre oblečený a pôsobil pomerne placho. Pokradmo sa približoval ku skupine pohrúženej do hry. Deti ho spozorovali až vtedy, keď sa dostal tesne k nim.

Prvý si ho všimol Jack Horner. Okamžite nechal hru hrou a s nepriateľským výrazom v tvári k nemu podišiel. Keď sa ostatné deti otočili, malý prišelec pod váhou ich pohľadov cúvol; nie však dosť na to, aby bol Jack Horner spokojný.

„Čo robíš na mojom dvere?“ zrukol naňho. „Zmizni, ináč ťa odtiaľto poženiem!“

Pollyanna, ktorá bola od prírody vždy na strane slabšieho, zbehla po schodoch, z ktorých doteraz sledovala Jackov rozhovor s hosťom. „Jack, srdiečko,“ zavolala naňho, „pod sem na chvíľočku!“

Chystala sa vysvetliť mu základy slušného správania, ako by to urobila, aj keby išlo o Juniora, ale skôr než sa jej podarilo získať si Jackovu pozornosť, na scéne sa objavila pani Warnerová a Pollyanna jej s radosťou prenechala úlohu poučiť jej ratolesť.

Pani Warnerová sa však neprihovorila Jackovi, ale tomu druhému chlapcovi, a keď Pollyanna počula jej príkry, ostrý tón, bolestivo zvrátila tvár. Nedokázala si predstaviť, že by sa s nejakým dieťaťom zhovárala s takým mrazivým chladom.

„Philip!“ povedala pani Warnerová. „Nevieš, že tu sa nesmieš hrať?“

Dieťa zareagovalo tak, že vzalo nohy na plecía a uháňalo preč so zúfalosťou šťvaného zvieraťa. Pollyanna sa za ním znepokojene dívala. Philip musel byť poriadny nezbedník, keď ho pani Warnerová vykázala tak rázne, ale keďže bol sotva starší ako Junior, Pollyanne sa zdalo prehnane zaobchádzať s ním ako s ostrieľaným zločincom.

Ostatné deti sa s bezcitnosťou typickou pre svoj vek rýchlo vrátili k hre a Pollyanna si všimla, že kým sa pozerala za utečencom, pani Warnerová pristúpila k živému plotu, zrejme preto, aby sa s ňou porozprávala. Pollyanna sa nasilu usmiala a podišla k nej.

„Napadlo mi, že by som vám to s tým chlapcom mala vysvetliť,“ začala pani Warnerová tmeným hlasom, hoci Jack a jeho kamaráti robili taký hluk, že by ju istotne nepočuli. „Ak si nedáte pozor, pokúsi sa skamarátiť s vašimi deťmi. Ako ste práve videli, je veľmi dotieravý.“

Pollyanne sa nezdalo, že by bol chlapec dotieravejší než ostatné deti. „Je až taký nezbedník?“ opýtala sa.

„Nuž nikdy sa tu nezdržal tak dlho, aby som to mohla zistiť, ale pochádza z toho domu na rohu.“

Pollyanna sa zatvárala zmätene. Nechápala, prečo by obyvateľmi rohového domu mala pohrdať tak, ako jej to

naznačovala pani Warnerová. Keď susedka spozorovala jej nechápavý pohľad, usmiala sa.

„Zabudla som, že ste tu ešte len krátko,“ ospravedlňovala sa. „Nemôžete teda vedieť, že tu na Elsinore Terrace je naším kostlivcom v skrini práve ten dom na rohu.“

„Nehovorte! Takže máme kostlivca!“ zvolala Pollyanna. „To je neprijemné.“

„Je nehorázne, že sa takíto ľudia vôbec dostali do našej štvrte!“ pohoršovala sa pani Warnerová. „A najhoršie na tom je, že väčšina z nás svoj dom vlastní, takže tu musíme zostať, aj keď máme susedov takej pochybnej povesti.“

„Pochybnej povesti?“

„To je slabé slovo. Obaja, muž aj žena, opustili svoje rodiny, aby spolu utiekli. Hovorí sa, že ona opustila tri malé dievčatká. Keď sem prišli, nikto o ich minulosti, samozrejme, nič nevedel a boli by sme sa k nim správali ako k všetkým ostatným, nebyť tej šťastnej náhody, že sa tu na návštevu zastavil niekto, kto poznal celý príbeh. Odvtedy si ich, pravdaže, nevšímame, ale ona je zjavne ten nehanebný typ, ktorému je to jedno.“

„Chúďa!“ mimovoľne si povzdychla Pollyanna a pani Warnerová nadskočila. Potom si uvedomila, že Pollyanna tým myslela Philipa, nie jeho matku, a okamžite sa jej vidiťne ulavilo.

„Iste, pre chlapca je to ťažké, ale nemôžeme mu dovoliť, aby sa hral s našimi deťmi. Občas bývajú problémy aj s deťmi, ktoré pochádzajú zo slušných rodín.“

„Asi áno,“ vzdychla si Pollyanna, no ostalo jej z toho ťažko pri srdci.

Jimmy sa s Elsinore Terrace zoznamoval iba za pomoci prostredníka. Jeho nová práca bola totiž veľmi náročná. Z domu odchádzal zavčas rána a často sa vracal až neskoro večer, takže úloha informovať ho o nových susedoch pripadla Pollyanne. Keď mu v ten večer rozprávala o dome na rohu a o chlapčekom, ktorý utiekol, jej hlas mu pripomínal skladbu zloženú z molových akordov.

Keď dohovorila, rozhostilo sa medzi nimi ticho, ktoré napokon prerušil Junior, keď cez stĺpiky zábradlia zakričal: „Mami, rád by som niečo vedel!“

„Junior, čo tu robíš? Už si mal dávno spať. Okamžite sa vráť do postele.“

„Ale najskôr mi niečo povedz, mami. Idú teraz deti v Číne spať?“

„Myslím, že áno. Ba nie! Zabudla som, v Číne je teraz ráno.“

„Tak už viem, čo budem robiť, keď budem veľký ako ocko. Vykopem dieru do Číny, večer ňou preleziem a zostanem tam až do rána. A keď tam bude noc a tu ráno, vrátim sa späť. Potom už nebudem musieť chodiť spať.“

„Dobre, ale kým tú dieru nedokončíš, musíš si ísť ľahnúť a zostať v posteli,“ vyhlásila Pollyanna rozhodne. Počúvala cupot jeho nožičiek a potom jej úsmev vystriedal povzdych: „Je sotva o niečo starší ako Junior.“

Jimmy pochopil, že hovorí o Philipovi, a keďže svoju manželku dobre poznal, ľahko uhádol smer jej myšlienok. „Pre toho chlapčeka je to ťažké,“ povedal opatrne, „no nemôžeme sa ho zastávať na úkor našich detí.“

Pollyanna neodpovedala, a tak pokračoval.

„Vzhľadom na náladu, ktorá na ulici panuje, je jasné, že keby sme Philipovi dovolili hrať sa u nás, odrezali by sme naše deti od všetkých ostatných kamarátov a to by nebolo férové. Musíme predsa v prvom rade myslieť na ne. Ak tu máme zostať desať či pätnásť rokov, záleží na tom, s kým sa budú kamarátiť. A okrem toho ani nevieme, či je to taký typ dieťaťa, s akým chceme, aby sa Junior stýkal. Keď uvážime, z akého domu pochádza, tak sotva.“

„Asi máš pravdu, miláčik.“ Hlas sa jej zachvel. „Ale je taký malý.“

„Viem, je kruté, že za hriechy otcov majú pykať deti. Dobré je na tom jedine to, že ak má človek v sebe kúsok slušnosti, bude sa snažiť žiť čestne, aby jeho účty nemuseli zaňho splácať jeho deti. Ale hovorme radšej o niečom príjemnejšom. Prišiel dnes list od tety Polly?“

Rozhovor, ktorého tému tak rázne zmenili, sa až do konca niesol v príjemne veselom duchu. O Philipovi už nepadlo ani slovo, ale Pollyannu v tú noc prenasledovala v snoch osamelá postavička vylúčená spomedzi obyvateľov ulice pre hriechy, ktoré nespáchala.